De Komst van de Bruidegom

Ps. 70: 3, 2b
Ps. 101: 2
Ps. 74: 2, 12, 15, 16
Ps. 87: 4
Ps. 30: 8

Lezen: Hooglied 2:8-17
Tekst: Hooglied 2: 8-13

Geliefde gemeente, toen Saulus van Tarsus op weg was naar Damascus om Gods kinderen gevangen te nemen, gebeurde daar het grote wonder: God nam hém gevangen. Toen dat gebeurde, wist Saulus het niet meer. Hij werd met recht een zondaar voor God. Al zijn goede werken waren afgebroken en er bleef een hoopje ellende voor hem over. Hij werd ergens in de stad Damascus gebracht, in een huis dat stond in de straat 'de Rechte'. Daar boog hij zijn knieën, beleed hij zijn zonden voor God, beweende hij zijn zonden en riep hij om genade. Saulus kwam echt in de nood. Bij hem ging het zelfs zover dat hij drie dagen lang niet at en niet dronk. Hij heeft drie dagen gevast.

Ja, dat kom je meer tegen in de Bijbel, dat mensen in nood waren en daarom niet meer kwamen tot eten en drinken, als teken van hun smart. Maar zo laat de Bijbel ook zien: wanneer wordt er nou niet gevast? Wel, de Heere Jezus heeft ooit gezegd: als de Bruidegom bij Zijn bruid is, dan wordt er niet gevast. Want dan is Hij het voedsel voor Zijn bruid. Maar als Hij weg is, dan gaan die bruiloftskinderen wel vasten, dan komen ze weer in de nood terecht. Hoe anders is het als Hij bij Zijn bruid is. Dan is het goed. Als Hij komt en het heil volmaakt, dan maakt Hij waar wat Hij in de Bergrede heeft gesproken: *Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden*. Vertroost met Hemzelf.

Van dat komen van Christus tot Zijn bruid spreken onze tekstwoorden. Daarom schrijf ik boven de prediking:

De Komst van de Bruidegom.

We letten op drie gedachten:
In de eerste plaats: hoe Hij komt (verzen 8-10).
In de tweede plaats: wanneer Hij komt (verzen 11-12).
En in de derde plaats: waarmee Hij komt (vers 13).

1. Hoe Hij komt

We lezen in onze tekst, Hooglied 2 vers 8-10: *Dat is de stem mijns Liefsten! Ziet, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen. Mijn Liefste is gelijk een ree, of een welp der herten. Zie, Hij staat achter onzen muur, kijkende uit de vensteren, blinkende uit de traliën.*

Het is alweer enkele weken geleden dat wij hoorden hoe de Bruidegom Zijn bruid gebracht heeft in het wijnhuis, dat bijzondere vertrek waar de Bruidegom alleen wilde zijn met Zijn bruid. Maar vanaf vers 8, onze tekst, bezingt de bruid een andere situatie, een andere toestand in het geloofsleven. Wat is er gebeurd? De Bruidegom is weggegaan. Ze zijn niet meer samen in dat wijnhuis, niet meer in elkaars nabijheid. Wat de reden is geweest dat de Bruidegom weggegaan is, vinden we hier in onze tekst niet. We hebben de vorige keer wel gehoord vanuit vers 7 dat er

inderdaad momenten kunnen aanbreken dat de Bruidegom zich terugtrekt en dat de liefde van Hem niet zo sterk ervaren wordt als op andere momenten.

Nu, van zo'n moment gaat de Sulamitische vanaf vers 8 iets vertellen. Het is niet meer zoals het geweest was, want Salomo is weg. En hoe langer het duurt, hoe onrustiger Sulamith wordt. Wat ziet ze uit naar Zijn terugkomst bij haar in het paleis. En Hij is gekomen, dat bezingt zij ook in dit deel van haar lied.

Waar was Hij eigenlijk op het moment dat koning Salomo vertrokken was? Er wordt in vers 8 gesproken over een muur met vensters en traliën. Dat veronderstelt dat Sulamith zich ergens in dat immense paleis van koning Salomo bevond. Zij had zich teruggetrokken nadat Salomo was vertrokken. Hoe moeten we ons dat voorstellen? In die oosterse paleizen, vroeger in de tijd van de Bijbel, had de koningin haar eigen vertrek. Zo had ook Sulamith een eigen vertrek gekregen in het paleis van Salomo. Vanuit haar kamer kon ze kijken in het dal Kidron, en aan de overkant van het dal lagen de heuvelen, waaronder ook de Olijfberg. Als ze voor haar venster stond in haar eigen vertrek, kon ze heel ver kijken. Dikwijls stond ze voor dat raam om te kijken of ze in de verte haar Salomo al terug zag komen. O, wat verlangde ze naar Zijn komst.

En zie, op een dag kwam Hij terug. Ze hoorde Zijn stem, ze zag Hem komen. Het deed haar denken aan reeën, die snel en behendig huppelden en sprongen op de bergen. Het deed haar denken aan jonge hertjes, die vrolijk huppelden op de heuvelen. Daar kwam haar Bruidegom, daar kwam haar Salomo. Misschien zat Hij op een paard, misschien op een ezel, en galopeerde Hij over de bergen door de valleien. Zij zag Hem aankomen. En wat deed Hij toen? Hij ging met Zijn paard eerst langs dat vertrek waar Hij wist dat Sulamith was. Voor het raam bleef Hij staan en keek naar binnen. Hij zag Sulamith. Zijn ogen schitterden van blijdschap dat Hij haar weer zag. Zijn stem klonk vriendelijk en vrolijk omdat Hij Zijn Sulamith weer zag. Achter dat venster, door die traliën heen, keek Hij naar Zijn lieve vrouw.

Toen klonk Zijn liefdevolle stem: *Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom*. Dat is eigenlijk de heilshistorie achter het eerste deel van onze tekst. En zoals Sulamith uitzag naar de komst van Salomo, zo kunnen degenen die de Heere vrezen getuigen van hun verlangen naar Zijn komst, maar ook getuigen dat Christus gekomen is. Daarom gaan wij dieper kijken in onze tekst. Wij horen hier een zondaar spreken die genade gevonden heeft in de ogen van Christus, die weet van het komen van Christus tot de ziel. Kent u dat ook, voor het eerst in uw leven, en steeds weer opnieuw?

Hoe komt Christus dan tot een zondaar? Nou, daar geeft onze tekst wel onderwijs over. Allereerst komt Christus tot een zondaar, voor het eerst en bij vernieuwing, door Zijn stem te laten horen. Eenvoudig gezegd: Christus komt tot een zondaar door het Woord. Want Hij is toch de hoogste Profeet en Leraar, Die de Vader gezonden heeft om aan een arme zondaar de verborgen raad aangaande de zaligheid te openbaren. Christus is het Die door middel van Zijn Woord Zijn stem laat horen om op deze wijze onderwijs te geven. Daarom gaat Hij ook zondaren lokken, opdat ze aan Zijn voeten terecht mogen komen om te luisteren naar Zijn stem.

En weet u hoe Hij dat doet? Hij laat eerst een boodschap over Hem horen. Maar die boodschap over Christus, daar zal het niet bij blijven. Hij zal meer gaan doen in het leven van een mensenkind dat Hij zalig gaat maken. Want het Evangelie spreekt niet alleen van Hem, maar door middel van het Evangelie spreekt Hij ook zelf tot een zondaar. Hij is het Zelf Die gaat spreken tot een mensenkind dat buiten Christus niet meer kan.

Ik ga u dat met een voorbeeld illustreren vanuit de Schriften, een heel bekende geschiedenis die wij vinden in Johannes 4. Daar gaat de Heere die Samaritaanse vrouw zalig maken. Hij begint een gesprek met haar, en in dat gesprek komt inderdaad naar voren dat deze vrouw van de Messias gehoord heeft. Maar tot op dit moment heeft dat nog nooit waarde voor haar gekregen. Toen de Heere Jezus echter haar leven open ging leggen, toen Hij haar zonden ging ontdekken, met name tegen het zevende gebod, toen kwam dat onderwijs bij deze vrouw terug. Ze zegt het ook: *Wij weten, dat de Messias komen zal, en als Die zal gekomen zijn, zal Hij ons alles verkondigen*. Zij heeft dus wel over Hem gehoord, maar zij heeft nog nooit beseft en ervaren dat Hij persoonlijk tot haar sprak.

Maar dat werd anders. Weet u wat de Heere Jezus op een bepaald moment tegen deze vrouw gaat zeggen in dit gesprek, juist toen zij over dat gehoorde ging spreken, over de Messias? *Ik ben het, Die met u spreek*. Ziet u het wel? De woorden over Christus werden de woorden van Christus, persoonlijk gesproken tot deze vrouw. Kijk, en als dat plaatsvindt in het geloofsleven, en steeds weer plaats mag vinden in het geloofsleven, dan ga je de bruid in onze tekst begrijpen: *Dat is de stem mijns Liefsten*. Het wordt een herkenbare stem. Het wordt een stem die woorden uitspreekt die horen bij een Persoon. En die Persoon is niemand anders dan de Heere Jezus Christus. Wat een zalige ontdekking is dat in het geestelijke leven, voor het eerst en steeds weer opnieuw.

Als Hij zich dan zo gaat openbaren, als Hij door het Woord komt, wat gaat Hij dan zeggen? Nou, we blijven natuurlijk bij onze tekst vanmorgen. Wat horen wij Hem in onze tekst zeggen? Hij spreekt lokkend, Hij spreekt uitnodigend, en Hij zegt: *Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom*. Ja, zo begint Hij altijd, gemeente. Als Hij zich gaat openbaren aan een zondaar, dan gaat Hij die zondaar trekken, dan gaat Hij die zondaar lokken om tot Hem te komen. Dan hoor ik op de achtergrond Hosea zeggen: *Daarom, zie, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn, en Ik zal naar haar hart spreken*.

Heeft de Heere ook wel eens zo tot u gesproken vanuit Zijn Woord? Is Hij met een woord gekomen dat precies paste bij de toestand van uw hart, als een onmisbare verkwikking in uw o zo persoonlijke nood waarin u gekomen was? Hoort de Heere u daarom bij tijden ook zingen: *Gedenk aan 't woord, gesproken tot Uw knecht, waarop Gij mij verwachting hebt gegeven; Dit is mijn troost in druk, mij toegelegd; Dit leert mijn ziel U achteraan te kleven; Al 't geen Uw mond aan mij had toegezegd, Gaf aan mijn hart vertroosting, geest en leven*?

Hebt u zo wel eens onderwijs gekregen? Maar dan ga ik u er een vraag bij stellen: hebt u ook begrepen, toen dat woord tot u kwam en dat troostvolle woord in uw ziel werd gelegd, wie het was Die tot u sprak? Ik heb eens een vrouw gesproken die in de nood van haar leven een rijke vertroosting kreeg uit de profetieën van Jesaja. Welke vertroosting? Dit: *Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en den rokenden vlaswiek zal Hij niet uitblussen*. Voor een ogenblik was dat een troostwoord, een woord van hoop en moed. Ze verstond: de Heere weet van mij af. Toch lag er ergens nog een soort schaduw over deze woorden, net of ze toch nog niet in de diepte van die woorden terecht kon komen.

Weet u hoe dat kwam? Later kon ze me dat wel uitleggen. Toen die woorden voor het eerst tot haar kwamen, zag ze toch nog niet zo helder dat het Christus was Die tot haar sprak. Wat is het dan nodig dat zo iemand daarop gewezen wordt en niet langer in onwetendheid blijft. Dat moest ze ontdekken in de Schriften, en ze heeft het ontdekt. Daarom, als de Heere gaat spreken, als de Heere met Zijn Woord komt, een gepast woord in de nood van uw leven, ga dan ook eens naar de context kijken waarin dat woord in de Bijbel geschreven staat. Dat kan soms nog meer licht geven over datgene wat de Heere sprak.

Dat heeft deze vrouw ook ondervonden. Want wat ontdekte ze in de nabijheid van die rijke belofte? Dit: Jesaja heeft ook geschreven: *Zie, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Denwelke Mijn ziel een welbehagen heeft.* Daar spreekt Jesaja over de Heere Jezus, over Christus. En het is inderdaad Christus Die tegen zo'n zondaar zegt: *Ik zal het gekrookte riet niet verbreken, Ik zal den rokenden vlaswiek niet uitblussen*. Wat een wonder als de Heere Zelf daar licht over geeft: *Ik ben het, Die tot u spreek*. Dan worden die woorden die de Heere geeft nog dieper, nog rijker. Ja, dan is het Christus Zelf Die spreekt: *Dat is de stem mijns Liefsten*.

Nee, dan is de Heere Jezus geen onbekende meer, maar dan heeft Hij zich geopenbaard door Zijn Woord en met Zijn Woord. Kijk, en dat ervoer deze bruid ook. Zij hoorde Zijn stem, maar meer nog, zij zag Hem ook. En zo gaat de bruidskerk van Christus Hem ook zien. Nee, jongens en meisjes, niet letterlijk. Je moet je het maar niet zo voorstellen dat een kind van God in de kerk zit en dat er opeens een visioen ontstaat en dat ze opeens de Heere Jezus hier zien. Nee, zo niet. Dat kan Hij natuurlijk wel doen, maar dat is niet Zijn gewone weg.

Daarom, als wij in de Bijbel het woordje 'zien' tegenkomen, juist in het leven van het geloof, dan is dat niet letterlijk, maar geestelijk. Dat is het zien des geloofs. Dus als de roepstem klinkt: *Ziet Hem*, of zoals Johannes de Doper het mocht prediken: *Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt*, of als een dienaar van het Woord mag spreken tot een arme, bedroefde zondaar: zie toch op Hem, o arme zondaar, dan wordt daar het zien des geloofs mee bedoeld. Wat is dat? Dat is persoonlijk ervaren dat wat de Heere tot uw ziel spreekt, echt u geldt.

Dan kan het inderdaad wel eens zo zijn dat je door het geloof in de kerk zit en je ziet niemand anders dan Jezus alleen. Dan vervaagt iedereen om je heen, en dan zit je voor je waarneming alleen in Gods huis. Het zien des geloofs, dat is ervaren, dat is beleven: het is niet alleen voor anderen, maar ook voor mij. En weet u, dat komt in de grondtekst van onze tekst ook heel mooi naar voren. In niet één vertaling kun je dat terugvinden, maar in de grondtekst staat het echt heel mooi in vers 13 en ook in vers 10. Ik ga het u letterlijk voorlezen zoals het in de grondtekst staat: *Sta op, ja u, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom, ja u*. Zo persoonlijk.

Tot twee keer toe staat dat woordje in de tekst, waarmee Christus heel speciaal die ene persoon aanspreekt. Dat is het zien des geloofs: *Sta op, kom, ja u*. Ik zie je zitten. Ik heb al gehoord dat Efraïm zich beklaagt. Ik weet ervan, Ik bedoel u, Ik bedoel u echt. En als dan de Heilige Geest het geloof in beoefening geeft, dan geldt het echt u, en niemand anders. Dat is: *En zij zagen niemand dan Jezus alleen*.

Zo komt Hij voor het eerst, en ook weer opnieuw in het geloofsleven. Wat is dat nodig! Want er zijn in het geloofsleven dikwijls zoveel belemmeringen, zoveel blokkades die je zelf niet weg kunt nemen. Maar hoor nou toch eens wat de bruid zingt: *Ziet, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen*. Ja, voordat de zwarte zondaar Christus ziet komen, zijn er altijd zoveel heuvelen en bergen dat je niet kunt gaan, dat je niet durft te komen.

Wat dacht je van de bergen van zonde en schuld? Onmogelijk weg te nemen. Wat dacht je van de heuvelen van kleingeloof, van ongeloof? De bergen van moedeloosheid? De heuvelen van wereldgezindheid? De bergen van duivelse aanvechtingen? De heuvelen van geestelijke onkunde en dwalingen? O, wat kunnen er bergen zijn, wat kunnen er heuvelen zijn die voor je waarneming het komen tot Christus belemmeren. Sterker nog, het kan zelfs zo ver zijn: zou Christus ooit nog wel tot mij kunnen komen? Zoveel bergen, zoveel heuvelen.

Zou er voor de Heere Jezus iets onmogelijk zijn? Hij Die in de diepe dalen van Gethsemané is geweest, Hij Die op de hoogte van Golgotha is geweest, Hij Die ging langs de steile heuvelen van

Satans aanvallen, Hij Die ging door de diepten van de godsverlating? Zal Hij, Die daar als de grote Overwinnaar uitgekomen is, geen raad weten met uw bergen en jouw heuvelen? Zou Hij er niet overheen kunnen springen, Hij Die alles weggenomen heeft? Zou Hij er niet overheen kunnen huppelen, Die vlakke velden gemaakt heeft?

O, Hij doet niets liever dan zo te komen tot een zondaar die buiten Hem niet meer kan, die totaal aangewezen is op Hem om over al die onmogelijkheden heen in Zijn gemeenschap te mogen komen. En dan komt Hij. Het was door alle blokkades heen. Hij komt heel nabij: *En Ik kijk door het venster op de plaats waar je bent*. Vol liefde, met een schittering in Zijn ogen, met een bewogen hart, vol ontferming, ziet Hij neer op een ziel die tot Hem zucht en schreiend tot Hem vlucht.

2. Wanneer Hij komt

Dan komt Hij altijd op het juiste moment, nooit te vroeg, nooit te laat. Dat is onze tweede gedachte: wanneer Hij komt.

Uit vers 11 en 12 blijkt dat koning Salomo weer teruggekomen is nadat de winter voorbijgegaan is. Het nieuwe seizoen is aangebroken, namelijk de zomer. In het land van de Bijbel kennen ze niet zozeer de vier seizoenen die wij kennen, eigenlijk maar twee: zomer en winter, die geleidelijk in elkaar overgaan. Dus die tussenseizoenen van voorjaar en herfst kennen ze in Israël niet als zodanig. De wintermaanden liepen van november tot mei, en in die tijd viel er heel veel regen. Die regen ging dikwijls gepaard met stormwinden. Het kon ook in die tijden erg koud worden, dat er zelfs sneeuw kon vallen en ijs te vinden was, met name in de maand januari.

In de natuur was het ook merkbaar. Er was niet zoveel groen te zien als anders, bloemen waren niet te zien. Het was echt wintertijd. Het was ook in de tijd van Israël in die omgeving niet verstandig om in een tijd van winter een grote reis te ondernemen. Verschillende keren komen we daar ook aanwijzingen voor tegen in de Schriften dat dat onverstandig was. Zo lees ik bijvoorbeeld in Handelingen 27, als Paulus op reis is naar Rome, dat de winter aanbreekt. Dan gaan ze niet verder, ze blijven op de plaats waar ze gekomen zijn om te overwinteren. Daar komt dat woord vandaan. Zoiets dergelijks vinden we ook in de brieven aan Timotheüs. Paulus zegt: Timotheüs, ik hoop later te komen, ik wacht even tot de winter voorbij is.

Zo'n situatie vinden we ook in onze tekst. Blijkbaar is koning Salomo aan het einde van de zomer vertrokken en is heel de winterperiode weggebleven. Misschien was hij wel voor staatsbezoek in een ander land. Maar toen die lange wintertijd voorbij was, kwam hij weer: *Mijn Liefste antwoordt en zegt tot mij: Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom*. *Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan*. Dus na die lange wintertijd was Hij er weer en kwam Hij weer tot Zijn Sulamith.

Zo kan er ook in het geestelijke leven sprake zijn, om de beeldspraak vast te houden, van een wintertijd. Ik heb al een paar keer meer in de preken over Hooglied de godzalige Abraham Hellenbroek geciteerd. Dat komt omdat hij een prachtig boek over Hooglied geschreven heeft. Hij onderscheidt twee soorten wintertijden. Hij spreekt over twee staten, twee toestanden die je in het geestelijke leven een wintertijd kunt noemen. Hij schrijft over de staat van de gelovige ten eerste vóór zijn bekering, en over een toestand van een gelovige ná zijn bekering. Die beiden noemt hij een wintertijd.

In het algemeen, als je nog niet bekeerd bent, dan bevind je je in een geestelijke wintertijd zonder zomer. En als je zo onbekeerd bent en je ziet dat niet, ervaar je dat ook zo niet. Dan is alles zo koud, want je hebt een stenen hart, en steen is koud. Het is er ook donker, want door de zonde is ons

hart verduisterd, en ook ons verstand. En alles is levenloos, want een onbekeerde zondaar is dood in zonden en misdaden. O jawel, dan kunnen er wel van die stormen over je leven komen, er kunnen van die roepstemmen in je leven zijn dat je even wat wakker wordt geschud, maar na verloop van tijd gaat het weer over en het blijkt nog steeds wintertijd te zijn.

Eigenlijk is dat toch hopeloos. Wie zit hier nog in de wintertijd? Wie is er nog zo aan toe? Ja, dat is met recht hopeloos, zeker als het van jouw kant moet komen, totaal onmogelijk. Want wat lees ik in onze tekst? *De winter is voorbij*. Hoort u dat, onbekeerde reiziger naar de eeuwigheid? Die wintertijd waarin u geboren bent, waarin u nog steeds leeft, kan voorbijgaan. Er is nog doen aan. U kunt uit deze verschrikkelijke ellende verlost worden. Het kan door genade nog een geestelijke zomer worden in uw leven.

Daarom staat er in de Schriften: *Ontwaakt, gij die slaapt, en staat op uit de doden, en Christus zal over u lichten*. O, Hij weet raad met dat koude hart, dat stenen hart. Want Hij heeft het beloofd: *Ik zal u een nieuw hart geven, en een nieuwe geest geven in het binnenste van u; en Ik zal dat stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezen hart geven*. Hij weet de raad met je duistere hart. Luister maar wat Hij in Zijn Woord zegt: *En wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster* – dat is Christus – *opga in uw harten*.

Waar het alles zo levenloos is, waar alles zo dood is, kan Hij het levend maken. Heeft Ezechiël het niet geprofeteerd? *En als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden in uw geboortebloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef*. Ziet u wel dat Hij de wintertijd kan wegnemen, opdat er een zomertijd aanbreekt in het geestelijke leven? O, hoort u, onbekeerde zondaar, ga met uw verschrikkelijke toestand toch steeds weer naar die troon der genade en smeek toch verlost te worden uit uw doodse wintertijd, voordat het eeuwig winter zou worden.

Maar als nou de wintertijd voorbijgaat en de zomertijd van het geestelijke leven wordt gewerkt in je ziel, is het dan altijd zomer voor de beleving van je hart? Was dat maar waar. Maar Gods kinderen weten het wel: na ontvangen genade, na zomertijden, kunnen er ook weer wintertijden aanbreken. Het overkwam die Sulamith ook. Ze was in het wijnhuis met haar Bruidegom. Ze genoot Zijn liefde, ze genoot Zijn genade, ze genoot Zijn nabijheid. Toen was het hoogzomer. Maar toen ging Hij weg. En het duurde maar, en het duurde maar, en Hij bleef maar weg. Er brak een wintertijd aan.

Zo kan het ook na ontvangen genade zijn, dat de Heere Zijn vertroostingen inhoudt, dat Hij Zijn liefdesbewijzen inhoudt, dat Gods kinderen klagen: *Zie van den hemel af, en aanschouw van Uw heilige en heerlijke woning. Waar is Uw ijver? Waar zijn Uw mogendheden? Waar is het gerommel van Uw ingewand? Waar is Uw barmhartigheid, o Heere? Zij houden zich tegen mij in*. Ja, dat kan. Niet makkelijk, als je zo geestelijk in een wintertijd gekomen bent en de Bruidegom is weg.

Ja, dat kan soms aan de bruid zelf liggen. Als de liefde gaat verkoelen, dan hoor ik de Heere Jezus tegen de ware gelovigen in de gemeente van Efeze zeggen: *Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verlaten hebt*. Zijn er misschien in ons midden waar het zo is vanmorgen, geen zomertijd meer, maar wintertijd? Je eerste liefde verlaten? Onze kanttekeningen zeggen dan: de eerste werkende liefde. Waar zijn ze gebleven? Is het daarom winter geworden? Is er misschien een duisternis gekomen in je hart?

Ja, dat kan zomaar ontstaan als het geloof gaat verzwakken, als er geen opwas is in de kennis en de genade van Christus, als een ware gelovige – en helaas kan dat gebeuren – geestelijk lui gaat worden. Het Bijbellezen wordt minder, of alleen maar een formaliteit. Het gebedsleven gaat

verflauwen. Er komt geen onderwijs meer tot in de ziel. De Heere lijkt zich terug te trekken. Het wordt winter.

Er kunnen ook andere oorzaken zijn dat het geestelijk winter wordt. Als de Heere in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid de duivel toelaat met zijn aanvechtingen en je ziet in de duisternis geen lichtpunt meer, en je voelt je geloofsleven zo verzwakken dat je niet meer kunt strijden tegen die aanvechtingen van de duivel. Of dat de Heere een beproeving zendt die je niet kunt begrijpen, die zo zwaar op je schouders en je ziel drukt. Of dat je toegeeft aan de zonde, valt in de zonde.

Dat er van die onvruchtbare tijden zijn in het geloofsleven, dat alles wel levenloos lijkt, en dat je je afvraagt: is er nog wel geestelijk leven? Wat eenslagregens kunnen er dan niet neerkomen in het geloofsleven. En weet je wat helemaal erg is? Als een kind van God het er nog wel een beetje in uit kan houden en zich een beetje op de been kan houden. Ja, maar dat komt toch wel eens voor in het geestelijke leven. En het is toch wel fijn om van de wereld weer eens een beetje te genieten. Maar de Heere trekt zich terug, en dat brandende verlangen wat er eerst was, lijkt ook wat uit te doven. Het kan zelfs zover gaan dat een kind van God als een wijze maagd toch met de dwaze maagden in slaap valt. Wat een wintertijd, zeg.

Nee, zodanig was het met Sulamith niet. Ze was niet in slaap gevallen. Wij zien hier een bruid die het in die wintertijd niet uit kan houden, maar die met een brandend verlangen voor het venster staat, uitziende naar de komst van de Heere Jezus. En zie, toen was Hij daar, ongedacht, onverwacht, als bij verrassing. Toen kwam Hij en sprak tot haar: *Mijn Liefste antwoordt en zegt tot mij: Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom*. *Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan*.

En zo is het met Christus' gemeente ook vandaag nog. Als Hij komt, dan komt er een einde aan die geestelijke wintertijd. En dat mag je dan ook ervaren, dat die wintertijd voorbij is. Want Hij komt en Hij spreekt: *Sta op en kom*. Zo staat Hij deze morgen in het midden van de prediking van het Woord, en Hij roept tot een dode zondaar: *Sta op en kom*. Hij komt deze morgen tot een trage, slapende bruid: *Sta op en kom*. Hij zegt het: *Gij verdrukten, door onweder voortgedrevenen, ongetroosten, ziet, hier ben Ik*. *Sta op en kom*. *Want Ik heb een rijke boodschap voor u*.

3. Waarmee Hij komt

Dan gaan we in onze laatste gedachte overdenken waarmee Hij komt. Ongedacht en onverwacht was Salomo weer teruggekomen naar zijn paleis, waar Sulamith wegkwijnde in eenzaamheid. En daar staat Hij, voor het raam, voor het venster, achter de traliën. Hij staat daar in eigen Persoon. Hij staat daar met een hart dat klopt van liefde tot haar. En daar hoort ze Hem weer, die bekende stem, met die liefdevolle woorden: *Mijn vriendin, Mijn schone*.

En zo is het geestelijk ook, gemeente. Als Christus komt na zo'n wintertijd, neemt Hij alles mee. Dan neemt Hij datgene mee wat op dat moment nodig is voor die uitziende zondaar, of voor die zondaar in wat voor toestand dan ook. Als we naar de laatste woorden van onze tekst gaan kijken, dan zullen we ontdekken dat Hij drie dingen meeneemt, hier concreet in onze tekst. Het eerste is: Hij neemt Zichzelf mee, Hij komt Zelf. Het tweede: omdat Hij Zelf komt, neemt Hij Zijn hart mee, en dat hart is vervuld met opzoekende zondaarsliefde. En het derde wat Hij meeneemt zijn troostrijke woorden.

Ik herhaal het: Hij komt Zelf, Hij komt met Zijn liefde, Hij komt met Zijn troostvolle woorden. Hij komt allereerst Zelf. En hoe komt Hij? Hij komt, zo zegt die bruid, als *Mijn Liefste*. Die naam laat zien wie Hij is. Het is de overtreffende trap: hogere Liefste is er niet. De aller-, allerliefste staat hier

bij het venster en spreekt tot Zijn bruid. En we weten, het gaat hier allereerst over Salomo, die hier het type is van Christus. En Christus heeft het Zelf gezegd: *Zie, meer dan Salomo is hier*. En Die draagt nu de naam Liefste. Dat kan Salomo ten diepste niet zijn, dat kan alleen de Heere Jezus voor Zijn kerk zijn: *Mijn Liefste*.

Maar als ik dan naar die twee namen van koning Salomo kijk – want hij had twee namen, Jedidja en Salomo – dan spreken die betekenissen toch ook wel over Christus. En als je dan de betekenissen van de namen Jedidja en Salomo toe mag passen op Christus, dan is Hij met recht de aller-, allerliefste, *Mijn Liefste*. Wat betekent Jedidja? De beminde des Heeren. En zo is Christus toch. Heeft de Vader het niet gezegd: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke Ik Mijn welbehagen heb*. Dus als Christus zich openbaart aan de zondaar en zich opnieuw in het geloofsleven openbaart aan Zijn kerk, dan komt Hij als die grote Jedidja, als de Beminde van de Vader, Die zo gewillig was om de wil van Zijn Vader te doen, en juist daarom met innerlijke ontferming bewogen is over een arme zondaar die verloren ligt.

En dan die tweede naam, Salomo: Vredevorst. En is dat niet volmaakt geopenbaard in Christus, Die met Zijn dierbaar Borgbloed vrede heeft aangebracht tussen God en Zijn volk aan het kruishout op Golgotha? O, als Hij zich zo openbaart als die grote Jedidja, als die grote Bloedbruidegom, als die grote Vredevorst, openbaart Hij zich dan niet als *Mijn Liefste*? En doet dat niet het hart in liefde ontvlammen tot wie Hij komt en aan wie Hij zich zo openbaart?

Kerk des Heeren in ons midden, wanneer was het voor het laatst dat Christus zich zo aan u openbaarde: *Mijn Liefste*? Dat het ging zingen van verwondering en blijdschap dat Christus zich openbaarde als de Beminde van de Vader, Die alles gedaan heeft om u zalig te maken? Is het toen niet gaan zingen in uw ziel: *Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizenden*? O, als Hij tot uw ziel gaat spreken en er laat iets van Zijn zondaarsliefde druppelen in uw ziel voor zo een als u bent, zo zondig, zo zwart, zo vuil, komt het geloof erin mee. Daar zingt het van binnen: *Zijn gehemelte is enkel zoetigheid, en al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk een, het is er maar Een; zulk een is Mijn Liefste, zulk een is Mijn Vriend, o dochteren van Jeruzalem*.

Zo komt Hij als Persoon, met Zichzelf, als de Liefste. Maar Hij komt ook met Zijn zondaarsliefde. Dat betekent, dat is de tweede weldaad die we gaan overdenken: Hij laat Zijn liefde ook bemerken. Moet u toch eens horen wat Hij tot Zijn bruid zegt: *Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone*. Wat een namen, zeg! Vriendin, dat is afgeleid van het werkwoord 'weiden'. Het roept het beeld op van een Herder Die dicht bij Zijn kudde wil zijn. Dat ziet op een Herder Die gemeenschap met Zijn volk wil hebben, met Zijn kudde wil hebben. Weet u wat u van die naam 'vriendin' kunt zeggen? Wat de kern is van Psalm 23, precies het middenpunt: *Gij met mij*. Dat ligt opgesloten in de naam 'vriendin'.

En als de Heere dat zo tot Zijn kerk zegt, spreekt die naam van die onverbrekelijke liefdesband die de Heilige Geest gelegd heeft tussen Christus en Zijn kerk, en tussen de kerk en Christus. Dat geldt niet alleen de schapen, dat geldt ook al de lammetjes. En dan die tweede naam, die is helemaal onbegrijpelijk: *Mijn schone*. Nee, dat zegt de bruid niet van zichzelf, maar dat zegt Christus van Zijn bruid. Hoe kan dat toch?

Christus ziet in Zijn bruidskerk Zijn eigen werk, en dat is altijd schoon, rein. O, wat Gods kinderen zo weinig zien, en bij tijden te groot is om te geloven, ziet Christus altijd. Hij ziet Zijn bruid altijd gewassen in Zijn bloed. En als Christus al Zijn kinderen, wie het ook zijn en waar ze ook wonen, zo ziet, dan ziet ook de Vader Zijn ganse kerk altijd schoon. Weet u, Christus, God de Vader, ziet Zijn kerk altijd door het rode gordijn van Christus' bloed.

Ik zal het voor jullie, jongens en meisjes, even duidelijk maken. Het is natuurlijk een beeld, maar toch, ik vind het wel goed om het even te noemen. Ik weet best dat huiswerk een eind van je afstaat zo midden in de zomervakantie, maar dan zie ik volgens mijn gedachten weer zo'n boek Engels voor me. Dan moet je van die zinnetjes leren, dat zijn van die zwarte zinnetjes, en het woord dat je moet leren staat in het rood. Jij kent het wel, hè? En om nou die woordjes te kunnen leren, kun je er zo'n rood plastic dingetje opleggen, en dan verdwijnen die rode woorden, die zie je niet meer. Kijk, dat beeld. Zo kijkt God de Vader altijd naar Zijn kerk, door dat bloed. En daarom zegt de Heere Jezus: *Mijn schone*.

Niet te begrijpen, als je toch weer in de zonde valt, toch weer die vlekken op dat witte kleed ziet, toch dat kleed weer scheurt. Met smart moeten Gods kinderen dat ervaren. En elke keer moeten ze weer zeggen: ik ben zwart, ik ben vuil, ik ben zondig. En toch: *Mijn schone*. Dat is het tweede waarmee de Heere komt.

En dan tenslotte nog het laatste: Hij komt met troostrijke woorden. Onder de beeldspraak van die voorzomer, alles wat gaat veranderen in de natuur, laat Hij iets zien wat Hij meeneemt in het geestelijke leven: *De bloemen worden gezien in het land, de zangtijd genaakt, en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land. De vijgenboom brengt zijn jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes. Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom*.

Allemaal tekenen: de wintertijd is voorbij, de zomer breekt aan, er komt een andere tijd in het geestelijke leven. Wat een wonder als het zo weer wordt in het geloofsleven, als Christus, als de Zon der gerechtigheid, u weer gaat beschijnen, als de zachte wind van de Geest weer gaat ruisen in uw ziel. Dan komen die geestelijke weldaden weer openbaar in uw leven. Als Christus zo gaat werken, dan komt er een opwas in de kennis en de genade van Christus.

Kijk maar eens naar die discipelen om een voorbeeld te noemen. Het was wintertijd geworden toen Jezus gevangengenomen was, gekruisigd was, gestorven was en begraven was. Toen ging het in vervulling: *Ja, gij zult bitter klagen en wenen als Ik er niet meer ben*. Wat een wintertijd, zeg, voor de discipelen en al die liefhebbers van de Heere Jezus die in die tijd leefden. Maar *de zangtijd genaakte*. Pasen brak aan: *Uw droefheid zal tot blijdschap worden*. O, dan zie ik de discipelen zitten, en de Heere Jezus komt in hun midden. Hij verschijnt na die wintertijd. *En als zij den Heere zagen, werden zij verblijd*. En een week later hoor ik Thomas, na zo'n diepe wintertijd, bij dat aanbreken van de zomertijd, uitjubelen: *Mijn Heere en mijn God*. Toen was er meer kennis gekomen van Christus.

Ziet u wel, na de wintertijd komt de zomertijd, en de Heere neemt alles mee wat nodig is. Nog één ding: het is in het persoonlijk geestelijke leven nodig dat er steeds weer een zomertijd aanbreekt na een wintertijd. Maar is het zo ook niet nodig in de kerk, in deze wereld, in de kerk van Nederland, in onze gemeente? Zullen we daar veel om bidden, dat er na een wintertijd een opleving mag komen van een zomertijd, de uitbreiding van Gods Koninkrijk? Dat er ook in het midden van de gemeente de bloesems te zien zijn, die kleine bloesems, die eerst knopjes zijn, die open gaan, die bloesems die groter worden, die bloesems die bestoven worden, die vruchten worden, vruchten tot ere van de hemelse Landman?

Als ook in het midden van de gemeente de zangtijd gaat aanbreken, als de stem van de tortelduif, van die kleine tortelduifjes, gehoord wordt, als die eerste ritselingen van het geestelijke leven ontstaan mogen bij kinderen, jongeren en ouderen? O, dat we veel bidden of de Heere komen wil in een land vol van verval, vol goddeloosheid, een wereld met zoveel spanningen. Waar gaat het heen? Maar dat de Heere komt en na een wintertijd ook in de kerk nog eens een zomertijd, een geestelijke herleving zou geven. Dat zal zijn tot eer van een drieënige God.

En hoor Jesaja profeteren: *Sion heeft weeën gekregen, zij heeft zonen gebaard*. O, als de Heere zo komt en zo gaat werken in het midden van Zijn kerk, dan zal het waar worden: *En van Sion zal gezegd worden: Die en die is daarin geboren, en de Allerhoogste Zelf zal hen bevestigen*.

Amen.